

Arrest

nr. 352 014 van 27 augustus 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Mr. D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, verzoekt op 24 april 2024 een eerste keer om internationale bescherming. Op 26 mei 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de niet-ontvankelijkheid van dit verzoek daar verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwerpt het hiertegen ingestelde beroep bij arrest nr. X van 28 november 2025.

Zonder België te hebben verlaten, dient verzoeker op 8 december 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 24 april 2026 tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 april 2026 aangetekend ter kennis van verzoeker wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Beit Lahia in de Gazastrook. Op 7 september 2023 verliet u Gaza samen met uw broer K. (OV xx.xxx.xxx). Onderweg verbleef u gedurende drie maanden in Turkije waar u een hotelkamer huurde. U verliet Turkije eerder dan K. en kwam eind 2024 aan in Griekenland.

Uit de informatie van de Griekse asielinstanties blijkt dat u er asiel heeft verzocht op 22 januari 2024. U werd de vluchtelingenstatus toegekend op 29 januari 2024, ontving op diezelfde dag uw verblijfsdocumenten en op 4 maart 2024 uw reispaspoort.

Na uw erkenning reisde u van Kos naar Metalin waar u ongeveer twintig dagen heeft verbleven. Iemand vertelde u dat er werk was in Athene dus reisde u naar daar. Eenmaal daar slaagde u er niet in deze persoon opnieuw te contacteren, dus vertrok u naar Thessaloniki waar u ongeveer een maand verbleef in afwachting van uw paspoort. Hoewel uw broer bij kennissen in Athene kon verblijven, koos u ervoor in Thessaloniki te blijven omdat de verplaatsing van Thessaloniki naar Athene te ver was.

In Griekenland werd u bestolen door enkele jongeren nadat u geld had opgehaald van het transferkantoor. Omdat u er niemand kende bent u niet naar de politie gegaan maar verliet u het land meteen. Nadat u uw paspoort verkreeg, belde u onmiddellijk uw schoonbroer om voor u een vliegticket naar België te regelen.

*U diende in België een **eerste** verzoek om internationale bescherming in op 24 april 2024. U stelde niet terug te kunnen naar Griekenland omwille van het feit dat u geen geldige AFM en AMKA heeft. Daarnaast vreesde u de politiecontroles die de politie in Griekenland uitvoerde.*

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Palestijnse identiteitsdocumenten en huwelijksakte, een medisch attest, geldtransfers van het geld dat u in Griekenland ontving van uw schoonbroer en een vriend, uw Griekse identiteitskaart en paspoort, identiteitsdocumenten en foto's van uw familie in Gaza en medische attesten van uw familie in Gaza.

Het CGVS oordeelde op 26 mei 2025 dat uw verzoek niet-ontvankelijk diende te worden verklaard omdat uw bescherming in Griekenland effectief is. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) waar de beslissing van het CGVS op 28 november 2025 werd bevestigd.

*U diende op 8 december 2025 een **tweede** verzoek om internationale bescherming in waarin u stelt dat hetgeen u vertelde over Griekenland in uw eerste verzoek de waarheid is. U herhaalt dat u geld kreeg van vrienden en familieleden en niet van de Griekse overheid. Daarnaast heeft u vrienden in Griekenland die u zeggen dat de situatie tot op heden niet veranderd is.*

Ter staving van uw huidig verzoek legt u geldtransfers neer en documenten van uw familie in Palestina.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid wegens internationale bescherming in een andere EU-lidstaat, namelijk Griekenland, waarbij u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd werden, niet kon weerleggen. Ook door de RvV werd bevestigd dat de toegekende bescherming in Griekenland effectief is (arrest RvV, Blauwe map stuk 1).

Gezien uw vorige verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus aan u heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met uw situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en van die aard zijn dat zij die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op uw specifieke omstandigheden verhinderen. Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u nog steeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die

onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: **Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland**, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2078215/Definitief+verslag+statushouders+Griekenland.pdf>; **Country Report: Greece. Update 2023**, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24/6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf **Country Report : Greece. Update 2024** », gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/09/AIDA_GR_2024-update.pdf); **Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland** gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2114789/Verslag_feitenonderzoek_statushouders_in_Griekenland_2024.pdf ; **Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights**, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; **Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights** gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf; **Communication on the status of migration management in mainland Greece** gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-managementmainland-greece_en).

Uit bovenstaande informatie blijkt eveneens dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouder. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Er zijn een aantal NGO's en overheidsprogramma's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigten van internationale bescherming (**COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior**, gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-heliosen-helios-junior>). De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid**. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u **onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan**.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een verblijfsdocument bezit dat geldig is tot 28 januari 2027 en een reisdocument dat geldig is tot 3 maart 2029.

Uit bovenstaande landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een **Griekse verblijfsvergunning (ADET)**, die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt

Aan elke begunstigde van internationale bescherming wordt een Griekse verblijfsvergunning (ADET) verleend. Uit de objectieve informatie blijkt niet dat er significante problemen worden gemeld bij het afleveren van deze verblijfsvergunning. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland die niet meer in het bezit zijn van hun nog geldige ADET (wegens diefstal, verlies), worden niet met dezelfde moeilijkheden geconfronteerd als begunstigden met een vervallen ADET. Uit de objectieve informatie over de verlenging in geval van verlies van de ADET blijkt immers dat **het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen** in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van een verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissaris-generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij “reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Het Commissariaat-generaal herinnert aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. **In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (“GEAS”) moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“Handvest”) en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”).**

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Indien in uw geval een vernieuwing van de ADET noodzakelijk is, wijst het CGVS erop dat, hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, deze **niet** aantonen dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, **systematisch** zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt **evenmin** dat het voor een dergelijke persoon **onmogelijk** zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

Volgens de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt, blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigde van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren enige tijd in beslag kan nemen, met name drie tot zes maanden (volgens de laatste informatie waarover het CGVS beschikt: Country Report : Greece. Update 2024, p. 238). Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat **verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt** om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen,... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen **eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat**, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie "buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om."

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asieliinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport "the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt, tezamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, p. 14; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights, p. 9). Bovendien stelt dit de begunstigde in staat om pas in een vergevorderd stadium van de procedure voor verlenging naar Griekenland te reizen: om naar zijn afspraak bij het bevoegde politiebureau te gaan nadat hij de bevestiging van de Griekse autoriteiten via e-mail heeft ontvangen.

Uw ADET werd uitgegeven op 4 maart 2024 en is nog steeds geldig.

Wat betreft het verkrijgen van een paspoort kan worden opgemerkt dat begunstigde hiervoor een verzoek moeten indienen bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De begunstigde moet bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40 euro betalen (73 euro voor kinderen). De begunstigde moet alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs) scannen en bij het bevoegde vreemdelingenbureau een afspraak aanvragen om hun aanvraag persoonlijk te bevestigen. Naast deze stappen moeten begunstigde ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p.253-256). De begunstigde moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>). Het is dus duidelijk dat een

begunstigde van internationale bescherming met een dergelijk reisdocument in staat is geweest om een bepaald bedrag bijeen te brengen en bepaalde complexe stappen te ondernemen die een zekere mate van digitale vaardigheid en contacten met de Griekse autoriteiten vereisen. In een dergelijk geval moeten worden vastgesteld dat er een zekere mate van vertrouwen bestaat in de Griekse politie en dat de begunstigde bij de toewijzing van zijn middelen voorrang heeft gegeven aan zijn vertrek uit Griekenland boven het doen gelden van zijn rechten in Griekenland. Uit een transversale lezing van de objectieve informatie blijkt ook dat de complexiteit van de procedures voor het verkrijgen van een paspoort niet groter is dan die voor het verkrijgen van andere documenten.

De commissaris-generaal duidt verder dat uit objectieve informatie blijkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem). Na het verkrijgen van de ADET, dienen begunstigten een afspraak te maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van de AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21).

De commissaris-generaal wijst er verder op dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p. 266; en Communication on the status of migration management in mainland Greece). Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te activeren bij de Griekse autoriteiten.

Met het sociale zekerheidsnummer (AMKA) kunnen begunstigten van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers gratis medische zorg krijgen. Om van deze rechten te kunnen genieten, moeten begunstigten dit nummer aanvragen, maar voortaan ook activeren. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van "een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt". De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel. **Sinds 1 april 2024** wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. De verordening bepaalt dat het **bewijs van verblijf** kan worden geleverd op basis van een van de volgende documenten: bewijs van eigendom, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een detentiecertificaat voorleggen.

Het laatste RSA-rapport, gepubliceerd in april 2025 wees ook op de verplichting voor begunstigten om een **arbeidsovereenkomst** of een toezegging tot aanwerving te overleggen die op het ERGANI-platform is gedownload om hun verblijfplaats aan te tonen. Dit rapport maakt melding van een circulaire logica in Griekenland, waarbij wordt gesteld dat een actieve AMKA een van de voorwaarden is voor het verkrijgen van een arbeidsovereenkomst. Begunstigten zouden dus geen toegang hebben tot werk of sociale zekerheid, aangezien het zoeken naar een geregistreerde baan afhankelijk is van de activering van de AMKA, die op haar beurt weer afhankelijk is van die baan.

Deze circulaire logica is echter niet terug te vinden in de andere informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het laatste AIDA-rapport dat in september 2025 is gepubliceerd, bevestigt de noodzaak om een AMKA te activeren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de noodzaak voor begunstigten van bescherming om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te verstrekken die is gedownload op het ERGANI-platform om hun verblijf in Griekenland aan te tonen. Hoewel dit rapport uitgebreid ingaat op kwesties die verband houden met zowel werkgelegenheid als sociale zekerheid, wordt er geen melding gemaakt van een circulaire logica of van de noodzaak om in het bezit te zijn

van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. Een grondigere analyse van het eerder genoemde RSA-rapport (dat dus vijf maanden eerder werd gepubliceerd) maakt deze constatering des te opvallender. Uit het RSA-rapport blijkt namelijk dat er in de relevante passages (blz. 22 en 34) geen bronnen worden genoemd die deze circulaire logica bevestigen. De verwijzing naar de website van de Griekse overheid (<https://www.amka.gr/faq.html>) die bevestigt dat een bewijs van tewerkstelling moet worden voorgelegd om de AMKA te activeren, geeft geenszins aan dat een actieve AMKA een voorwaarde is voor tewerkstelling.

Uit bijkomend onderzoek (**COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail**, van 13 februari 2026, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-activation-de-lamka-et-acces-aumarche-du-travail>) blijkt dat een AMKA.-nummer nodig is voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem, doch dit géénszins over een actief AMKA-nummer moet gaan. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. **Uit de bijgebrachte bronnen blijkt niet dat om legaal te kunnen werken in Griekenland, een actieve AMKA nodig is** (zie naar analogie, arrest nr. 340544 van 5 februari 2026, p. 19).

Verder wijst de info erop dat begunstigden zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (**COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA** van 31 maart 2026 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_grece_acces_aux_soins_de_sante_et_detention_dun_amka_20260331.pdf). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. **Hoewel een eventueel gebrek aan geldige/actieve persoonlijke documenten kan leiden tot tijdelijke situaties waarbij statushouders/begunstigden moeilijker toegang hebben tot bepaalde basisvoorzieningen, betekent dit niet dat alle statushouders/begunstigden bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.** Dit risico hangt in de eerste plaats af van persoonlijke kenmerken, zoals de mate van zelfredzaamheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien (via activiteiten in de formele of informele economie) of om een beroep te doen op de bijstand van organisaties die ondersteuning bieden aan statushouders/begunstigden van internationale bescherming, het al dan niet aanwezig zijn van ernstige kwetsbaarheden die een belangrijke negatieve impact hebben op de zelfredzaamheid en de mate waarin iemand over eigen middelen en/of een ondersteunend netwerk beschikt.

Daarbij komt het aan u toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat u zich op de beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat u niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

De documenten die u neerlegt met betrekking tot uw familieleden in Palestina zijn irrelevant voor deze beoordeling. De documenten i.v.m. geldtransfers die u neerlegt bevestigen dat u over voldoende netwerk en middelen beschikt om in Griekenland uw rechten te doen gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

In uw huidig volgend verzoek om internationale bescherming laat u na enig nieuw element dat de kans op internationale bescherming vergroot, op te werpen. U verklaart louter dat uw verklaringen betreffende uw vorige verzoek de waarheid waren en baseert zich aldus op dezelfde feiten. Deze werden reeds uitvoerig onderzocht en beoordeeld, en leidden tot de niet-ontvankelijkheid van uw eerste asielaanvraag.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst.

(...)”

2. Gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker hekelt vooreerst het feit dat er geen persoonlijk onderhoud werd gevoerd bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) en het ontbreken van een motivering hieromtrent.

Vervolgens betwist hij dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen. Zo blijkt niet dat op zorgvuldige wijze werd vastgesteld dat hij actueel beschikt over een beschermingsstatuut en bijhorend verblijfsrecht in Griekenland. Hij is van oordeel dat hieromtrent de nodige informatie dient te worden opgevraagd bij de Griekse autoriteiten.

Daarna geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het begrip “*zeer verregaande materiële deprivatie*” en de “*bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid*” die hieraan verbonden is, waarbij hij

verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker meent dat hij geen bescherming geniet tegen refoulement in Griekenland en stelt dat hij bij terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, waarbij hij wijst op het gebrek aan huisvesting, voldoende werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in zijn specifieke situatie. Hij verwijst hiervoor naar de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens verzoeker behandelt de commissaris-generaal het volgend verzoek alsof hij louter zijn vroegere verklaringen herhaalt, terwijl uit het dossier blijkt dat hij uitdrukkelijk blijft aanvoeren dat de bescherming in Griekenland in de praktijk niet effectief is, dat hij er geen geldige toegang had tot AFM en AMKA, dat hij er beroofd en aangevallen werd, dat hij het land onmiddellijk verliet nadat zijn paspoort werd verkregen en dat hij nog steeds op vrienden en niet op de Griekse overheid aangewezen is om te vernemen hoe de situatie daar evolueert. Tegen de achtergrond van de rechtspraak van de Raad van 20 februari 2026, gewezen in Verenigde Kamers, en de daarin opgenomen aangescherpte toets, alsook het RSA rapport van april 2026 had dat alles minstens aanleiding moeten geven tot een nieuw, concreet en verdiepend onderzoek. Voorts haalt verzoeker aan dat zijn individuele profiel noopte tot bijzondere voorzichtigheid. De commissariaat-generaal had niet mogen volstaan met de redenering dat alles reeds beoordeeld werd. Vervolgens bespreekt hij algemene landeninformatie en besluit hij dat er wel degelijk nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker vraagt de Raad in hooforde om de bestreden beslissing (te schorsen en) te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden en in subsidiaire orde om hem de hoedanigheid van vluchteling, dan wel subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen stukken of documenten bij zijn verzoekschrift.

2.2.2. Verzoeker maakt op 16 juli 2026, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over met daarbij gevoegd een psychologisch verslag *d.d.* 15 juli 2026.

2.2.3. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 2.28, § 4, van de RvV-wet, op 24 augustus 2026 een pleitnota over, waarbij wordt gewezen op volgende rapporten en waarnaar een weblink wordt toegevoegd:

- RSA/PRO ASYL, *"Recognised Refugees 2025. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights"*, april 2026;
- CEDOCA, *"COI Focus, GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché de travail"*, 13 februari 2026;
- CEDOCA, *"COI Focus, GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA"*, 31 maart 2026;
- CEDOCA, *"COI Focus, Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior"*, 17 juni 2026;
- AIDA/ECRE, *"Country Report: Greece. Update on 2025"*, juli 2026.

2.2.4. Verzoeker maakt, overeenkomstig artikel 2.28, § 4, van de RvV-wet, op 24 augustus 2026 een pleitnota over, waarbij hij foto's van zijn kinderen in Gaza (stuk 1) en het rapport van AIDA/ECRE, *"Country Report: Greece. Update on 2025"*, van juli 2026 (stuk 2) voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Het beroep van verzoeker is gericht tegen de beslissing *"niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)"* van de commissaris-generaal van 24 april 2026, waarbij zijn tweede verzoek om internationale bescherming in België niet-ontvankelijk wordt verklaard, in de zin van oud artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, omdat geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoeker zijn

voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3.3. De Raad wijst erop dat Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: Verordening (EU) 2024/1348) met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is. Artikel 79, lid 3, van deze verordening bepaalt evenwel dat verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum zijn ingediend onderworpen blijven aan Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU). Aangezien verzoeker het onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming op 8 december 2025 heeft ingediend, blijft de procedure betreffende de ontvankelijkheid van dit volgend verzoek beheerst door Richtlijn 2013/32/EU en de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

Met ingang van 12 juni 2026 is Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) rechtstreeks van toepassing. Verordening (EU) 2024/1347 bevat geen overgangsbepalingen op grond waarvan vóór 12 juni 2026 ingediende verzoeken onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Voormelde verordening is bijgevolg vanaf 12 juni 2026 eveneens van toepassing op verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum werden ingediend, maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat voorliggend verzoek vóór 12 juni 2026 werd ingediend en dat de bestreden beslissing vóór die datum werd genomen, doet hieraan geen afbreuk.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Verzoeker hekelt dat hij in het kader van zijn huidig, volgend verzoek om internationale bescherming niet werd gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal en dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De Raad oordeelt dat verzoeker er met dit betoog aan voorbijgaat dat oud artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalde dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvond wanneer de commissaris-generaal in het geval van oud artikel 57/6/2 van diezelfde wet van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom hij niet opnieuw werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud.

Zij het nog opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig, volgend verzoek werd verduidelijkt dat het commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard en dat het commissariaat-generaal niet verplicht is om hem voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen of toe te lichten waarom dit niet kan (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 13 april 2026). Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te

lichten. Zo werd hem onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van zijn volgend verzoek om internationale bescherming te verduidelijken. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Verzoeker, die blijkens de stukken van het dossier daarenboven zelf niet verzocht om door de verwerende partij te worden gehoord, toont, mede gelet op het voorgaande, op generlei wijze aan dat of waarom de verwerende partij hem *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Hij duidt ook niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had kunnen of willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggend verzoek om internationale bescherming. Hoe dan ook had verzoeker de kans om in het kader van onderhavig beroep bijkomende verklaringen af te leggen, eventuele toevoegingen te doen en de nodige bijkomende stukken en informatie te verstrekken inzake zijn volgend verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan geen schending van “*artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet*” worden aangenomen.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt op heden dat de commissaris-generaal onderzoekt of nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij “*in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347*”. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten wordt het verzoek niet-ontvankelijk verklaard. De Raad moet bij de beoordeling van het voorliggende beroep dan ook nagaan of nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoeker zijn voorgelegd en, zo ja, of deze de kans aanzienlijk groter maken dat hij voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt te worden erkend.

Het Hof van Justitie heeft verduidelijkt dat de behandeling van volgende verzoeken in twee stappen verloopt. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, ptn. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek aan een voorafgaand onderzoek onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (*ibid.*, pt. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (*ibid.*, pt. 50). Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, pt. 37).

Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om

internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.3.7. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België verklaarde verzoeker dat hij in september 2023 Gaza verliet samen met zijn broer K. Hij kwam in december 2023 aan in Griekenland en vroeg er op 22 januari 2024 internationale bescherming. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 29 januari 2024. Na zijn erkenning reisde hij van Kos naar Metalin waar hij ongeveer twintig dagen heeft verbleven. Iemand vertelde hem dat er werk was in Athene dus reisde hij naar daar. Eenmaal daar slaagde hij er niet in deze persoon opnieuw te contacteren, dus vertrok hij naar Thessaloniki waar hij ongeveer een maand verbleef in afwachting van zijn paspoort. Hoewel zijn broer K. bij kennissen in Athene kon verblijven, koos hij ervoor in Thessaloniki te blijven. Nadat hij zijn paspoort verkreeg, belde hij onmiddellijk zijn schoonbroer in België om voor hem een vliegticket te regelen. Verzoeker reisde naar België, waar hij op 24 april 2024 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Hij stelde niet terug te kunnen naar Griekenland omwille van het feit dat hij geen geldige AFM en AMKA heeft. Daarnaast vreesde hij de politiecontroles in Griekenland.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legde hij volgende documenten neer: zijn Palestijnse identiteitsdocumenten en huwelijksakte, een medisch attest, geldtransfers van het geld dat hij in Griekenland ontving van zijn schoonbroer en een vriend, zijn Griekse identiteitskaart en paspoort, identiteitsdocumenten en foto's en medische attesten van zijn familie in Gaza.

Op 26 mei 2025 nam de commissaris-generaal een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*" omdat verzoeker een internationale beschermingsstatus in Griekenland heeft en er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht zou komen die zeer verregaande materiële deprivatie teweeg zou brengen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad in het arrest nr. 336 914 van 28 november 2025. Verzoeker ging niet in cassatieberoep.

In het kader van zijn tweede, huidige verzoek om internationale bescherming in België haalt verzoeker aan dat wat hij vertelde over Griekenland in zijn eerder verzoek de waarheid is. Hij herhaalt dat hij geld kreeg van vrienden en familieleden en niet van de Griekse overheid. Daarnaast heeft hij vrienden in Griekenland die hem zeggen dat de situatie tot op heden niet veranderd is. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij documenten in verband met geldtransfers neer, documenten en foto's met betrekking tot zijn familie in Palestina en een psychologisch attest.

De kernvraag is of de door verzoeker bij huidig derde verzoek (tweede verzoek in België) aangehaalde elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon de internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 29 januari 2024 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET), geldig tot 28 januari 2027 (administratief dossier, antwoord Griekse Dublin-unit d.d. 17 september 2024 (map landeninformatie huidig verzoek); 'Verklaring DVZ', vraag 23; notities persoonlijk onderhoud, p. 7 en map documenten, stuk 2 (allen eerste verzoek). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" d.d. september 2024, p. 13; AIDA/ECRE "*Country Report: Greece. Update on 2025*", juli 2026, p. 253) en met het gegeven dat verzoeker in Griekenland op 29 januari 2024 de vluchtelingenstatus heeft verworven.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanklaagt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten afdoende te onderzoeken of hij actueel internationale bescherming geniet in Griekenland, stipt de Raad aan dat er een

onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar Verordening (EU) 2024/1347 in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze verordening in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn, is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van Verordening (EU) 2024/1347).

De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij het commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan komt het de verzoeker, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan het commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Hij brengt geen ernstige en verifieerbare indicaties bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij sinds zijn vertrek uit Griekenland geen verblijf (domicilie) meer gehad heeft en er ook niet beschikt over een familiaal of sociaal netwerk kan niet worden afgeleid dat hij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet.

Bijgevolg wordt nog steeds vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

2.3.9. Het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt.

Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90 e.v).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere EU-lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, verband

houden met de situatie van verzoeker in de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen.

Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken of beëindigd bij een definitieve beslissing (*quod non in casu*), of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigten van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, “*Practical Guide on Subsequent Applications*”, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

2.3.10. Wat dit laatste betreft, wijst de Raad erop dat op basis van de informatie die beide partijen bijbrengen, niets anders kan besloten worden dan dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is. Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, “*een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel “*wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling*” (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, waaronder het in het verzoekschrift aangestipte en benadrukte RSA-rapport van april 2026, waarop ook wordt ingegaan in de pleitnota van de verwerende partij, het door beide partijen aangebrachte recentste AIDA rapport van juli 2026, alsook 's Raads rechtspraak van 20 februari 2026, gewezen in Verenigde Kamers, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er (nog steeds) niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De bijgebrachte, actuele informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart RvV 368 370 - Pagina 17 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In zoverre de aangebrachte informatie actueler is en recentere cijfers bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de definitieve beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming eind november vorig jaar, laat deze evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

De thans voorliggende landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of

toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terecht komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91). Dit blijkt evenmin uit de arresten van de Verenigde Kamers van 20 februari 2026.

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie en naar voormelde rechtspraak van de Raad toont verzoeker dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, zoals geduid door het Hof van Justitie, bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde, zoals reeds uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en aangestipt in de huidige bestreden beslissing en zoals door verzoeker ook zelf terecht benadrukt in zijn huidig verzoekschrift.

2.3.11. In het kader van zijn huidig, tweede verzoek om internationale bescherming in België haalt verzoeker aan dat wat hij vertelde over Griekenland in zijn eerste verzoek de waarheid is. Hij herhaalt dat hij geld kreeg van vrienden en familieleden en niet van de Griekse overheid. Daarnaast heeft hij vrienden in Griekenland die hem zeggen dat de situatie tot op heden niet veranderd is (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', punt 17 en 20). Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij geldtransfers neer en documenten en foto's van zijn familie in Palestina (administratief dossier, map documenten en stuk 1 bij pleitnota), alsook een psychologisch verslag (aanvullende nota, stuk 1).

2.3.12. De Raad wijst erop dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers volgend verzoek terdege werd onderzocht, hierbij mede rekening houdend met de precariteit van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de documentenproblematiek rond ADET, AFM en AMKA en tevens met bronnen daterend van na het verwerpsarrest inzake verzoekers eerder verzoek. Er werd wel degelijk een globale, grondige, actuele en individuele beoordeling gemaakt en verzoeker toont geenszins op overtuigende wijze aan dat de samenloop van de door hem aangehaalde en in de bestreden beslissing tegemoet gekomen elementen net zijn profiel precair maken. Ten andere wordt in de pleitnota van de verwerende partij de informatie nog verder geactualiseerd met bronnen daterend van na de bestreden beslissing, waaronder het rapport van RSA/PRO ASYL, "*Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights*", van april 2026 en het recentste AIDA-rapport, "*Country report: Greece. Update on 2025*", gepubliceerd in juli 2026.

In het kader van zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming in België werd verzoekers situatie als begunstigde van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekeland op concrete en individuele wijze onderzocht. Hiervoor wordt verwezen naar hetgeen de Raad hierover oordeelde in arrest nr. 336 914 van 28 november 2025 en waarin reeds een uitvoerige analyse werd gedaan van zowel de algemene situatie voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland als verzoekers individuele omstandigheden en persoonlijke situatie in het licht van deze algemene situatie. Allereerst kan verzoeker zich in het verzoekschrift niet dienstig beroepen op landeninformatie die dateert van voor en reeds in rekening gebracht werd in het voormelde arrest. Uit de nieuwe informatie over de algemene situatie voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland die de verwerende partij in de bestreden beslissing en pleitnota citeert en uit de nieuwe landeninformatie en rechtspraak waar verzoeker naar verwijst in het voorliggende verzoekschrift en pleitnota kan, zo weze herhaald, niet worden afgeleid dat de algemene situatie voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland dusdanig zou zijn gewijzigd dat de beoordeling die geschiedde in het voormelde arrest van de Raad niet langer geldig zou zijn.

Daarnaast brengt verzoeker bij zijn huidig, volgend beschermingsverzoek geen concrete elementen bij die anders doen besluiten over zijn eerdere individuele beoordeling. Hij beperkt zich in wezen tot het benadrukken dat wat hij eerder in zijn eerste verzoek heeft verteld de waarheid is (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 13 april 2026, punt 17). Hij baseert zich aldus op dezelfde feiten die reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een uitvoering individueel onderzoek en beoordeling en op grond waarvan tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers eerste beschermingsverzoek in België werd beslist. Verzoeker brengt in het kader van huidig volgend verzoek, waar hij in zijn verzoekschrift beweert bij terugkeer naar Griekenland het risico te lopen op onmenselijke en vernederende behandeling en hierbij (opnieuw en onder meer) wijzend op het gebrek aan AFM en AMKA, het gebrek aan huisvesting, voldoende werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand, geen nieuwe op zijn eigen persoonlijke situatie als statushouder betrokken elementen bij die anders doen oordelen dan hetgeen hierover eerder bij zijn vorig beschermingsverzoek werd geoordeeld, noch andere elementen die anderszins de kans aanzienlijk vergroten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerder verzoek.

Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dergelijke elementen liggen heden niet voor.

2.3.13. De Raad stelt vast dat er geen nieuwe elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België blijkt dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid werd vastgesteld, die het hem dermate moeilijk maakt om zich bij terugkeer naar Griekenland staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen, derwijze dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. De Raad oordeelde dienaangaande als volgt in arrest nr. 336914 van 28 december 2025, dat kracht en gezag van gewijsde heeft:

“Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker, een zesendertigjarige man, vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij gelet op zijn afkomst uit Gaza als kwetsbaar moet worden beschouwd en wijst hij op het gegeven dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij het psychologisch moeilijk had alsook op algemene informatie omtrent de situatie aldaar stellende verder op algemene wijze dat het moeilijk is om machteloos toe te kijken naar de situatie in Gaza terwijl zijn familie daar is en verschillende familieleden op een vreselijke manier sterven, doch uit de loutere bewering uit Gaza afkomstig te zijn kan geen bijzondere kwetsbaarheid worden afgeleid.

Hoewel er niet betwist wordt dat de situatie van zijn familie in Gaza en de onzekerheid over het lot van zijn familie een psychologische impact kan hebben op verzoeker en er begrip is voor verzoekers onzekere situatie en moeilijk parcours, kan niet blijken dat hij persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden. Zo blijkt heden nergens uit dat verzoeker (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt zou zijn te meer hij zelf aangeeft in België aan het werk te zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Waar hij in het verzoekschrift stelt dat hij verschillende psychologische verslagen heeft neergelegd en het laatste verslag citeert, stelt de Raad vast dat er geen medische of psychologische stukken voorliggen die een concrete toelichting geven over de impact van zijn mentale gezondheidstoestand en eventuele behandeling met betrekking tot zijn zelfredzaamheid en zijn globaal dagelijks functioneren.

Het gaat om verslagen opgesteld door een klinisch psycholoog op 4 december 2024 en 28 april 2025, waaruit volgens het laatste verslag blijkt dat verzoeker vijf keer op consultatie is geweest en dat volgens een PTSS Checklist for DSM-5 er sprake is van een posttraumatische stressstoornis en dat de Beck Depression Inventory een ernstige depressieve toestand aangeeft. De psychologe licht toe dat de symptomen van verzoeker een aanzienlijke impact hebben op zijn psychisch welzijn en dagelijks functioneren alsook dat het passend lijkt dat verzoeker regelmatige psychologische ondersteuning krijgt.

Uit de verklaringen van verzoeker en de door hem bijgebrachte psychologisch verslagen kan niet blijken dat zijn psychologische problemen belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hij zet nergens in concreto uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psychologische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen.

Hoewel uit het verslag van de klinisch psychologe blijkt dat verzoeker kampt met een mentale moeilijkheid en symptomen vertoont van een depressie en posttraumatische stress, blijkt niet dat hij, omwille van deze problematiek niet in staat is om te functioneren en niet in zijn levensonderhoud kan voorzien, waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland in een staat van verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen.

Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van zijn gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in

Griekenland. Noch uit de bijgebrachte verslag noch uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat zijn psychische aandoeningen belangrijke negatieve gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij hier in België aan het werk is. Uit de psychologische verslagen blijkt niet dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. Verzoeker toont ook niet aan dat hij in Griekenland omwille van zijn gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt(e).

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota nauwgezet psychologisch te worden opgevolgd, doch legt hier geen recente attesten van neer. Het laatst neergelegde psychologisch attest dateert van meer dan een half jaar geleden.

Verzoeker maakt ook met zijn betoog ter terechtzitting over zijn psychische situatie en de bijgebrachte stukken omtrent zijn familie, waaruit de zeer betreurenswaardige situatie van zijn familie in Gaza blijkt, niet aannemelijk dat hij omwille van zijn gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. In de mate verdere psychologische opvolging noodzakelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Zo is zijn verblijfsvergunning nog geldig (zie hoger). Voorts blijkt uit niets en verzoeker toont niet aan dat hij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoeker zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.”

In het kader van zijn huidig, volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoeker in de beroepsprocedure een psychologisch verslag neer, opgesteld op 15 juli 2026 door dezelfde klinisch psycholoog die de twee eerder neergelegde en reeds beoordeelde verslagen van 4 december 2024 en 28 april 2025 heeft opgesteld. Uit dit bijkomend, actueel verslag blijkt dat verzoeker op heden acht keer op consultatie is geweest, waarvan drie keer na het nemen van de bestreden beslissing, dat op basis van de klinische waarnemingen is vastgesteld dat de depressieve symptomen alsook verschijnselen compatibel met een posttraumatische stressstoornis nog steeds bestaan en zijn dagelijks functioneren beïnvloeden en dat de voortzetting van een regelmatige psychologische opvolging noodzakelijk voorkomt. Enige verdere omkadering of duiding is evenwel nergens opgenomen. Zonder verzoekers mentale gezondheidstoestand in vraag te stellen of te minimaliseren stelt de Raad vast dat het voorliggend en summier verslag van 15 juli 2026 geenszins enige verdere, inhoudelijke verduidelijking verschaft zodat hiermee op generlei wijze afbreuk wordt gedaan aan de reeds eerder gemaakte, hierboven weergegeven, beoordeling van verzoekers psychologische toestand en de weerslag hiervan op zijn zelfstandig functioneren en de mogelijkheid tot uitoefening van zijn rechten verbonden aan zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland en het niet aantonen dat hij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Dat zijn psychologische toestand rechtstreeks zijn vermogen beïnvloedt om administratieve stappen te zetten, hulp te zoeken, stabiele huisvesting te vinden, werk te zoeken, medische en psychologische zorg te organiseren en zich te handhaven, zoals in de aanvullende nota van verzoeker wordt aangestipt, kan geenszins blijken uit het thans voorliggende verslag, ook niet in samenhang gelezen met de eerder voorliggende verslagen en verzoekers verklaringen.

Waar wordt aangegeven dat verzoeker verder psychologisch moet worden opgevolgd, benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd aangegeven dat verzoeker niet aantoonde dat het voor hem onmogelijk zou zijn om een AMKA te bekomen/te activeren. Verder stipt de Raad aan dat het gegeven dat een begunstigde van internationale bescherming niet over een AMKA beschikt en niet in staat is om deze te bekomen en te activeren bij een terugkeer naar Griekenland, niet impliceert dat hij geen toegang zal hebben tot medische zorgen, ook al is dit zeker niet evident. In dit verband wordt in de pleitnota van de verwerende partij terdege als volgt gestipuleerd:

“Toegang tot gezondheidszorg voor begunstigten zonder actieve AMKA blijft zeer moeilijk. Echter wijst de info erop dat begunstigten zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat begunstigten naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA van 31 maart 2026 beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_grece._acces_aux_soins_de_sante_et_detentio

n_dun_amka_20260331_0.pdf). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, *Living In Greece* – Access to healthcare, beschikbaar op: https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare_; *Communication on the status of migration management in mainland Greece* (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - *Information Guide for Beneficiaries of International Protection* - beschikbaar op : https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).

Gelet op het geheel van informatie *supra*, toont verzoeker niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland, en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de bevindingen in de bestreden beslissing in dit verband en de vaststellingen in de pleitnota zoals hierboven weergegeven doen wankelen.

Aldus brengt verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie geen nieuwe, specifieke elementen bij die op heden blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zouden verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.3.14. De Raad stipt daarnaast aan dat verzoekers ADET nog steeds geldig is, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen. Hij bevindt zich aldus niet in dezelfde situatie als de verzoekers in de arresten van de Raad van 20 februari 2026, gewezen in Verenigde Kamers, wiens ADET vervallen was. Bovendien werd in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming in België zelfs reeds een beoordeling gemaakt van verzoekers zelfredzaamheid en netwerk en brengt hij in het kader van zijn huidig, volgend verzoek geen elementen bij die aan deze beoordeling, die definitief is, afbreuk vermogen te doen. Verzoeker beperkt er zich immers toe nogmaals dezelfde documenten in verband met de in Griekenland van zijn netwerk ontvangen geldtransfers neer te leggen (administratief dossier, map documenten, stuk 1). In zoverre hij hier nogmaals wil aantonen dat hij geld kreeg van familie/vriend in plaats van de Griekse overheid, kan de Raad volstaan op te werpen dat de betreffende documenten reeds werden beoordeeld in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek en meer bepaald inzake zijn zelfredzaamheid. Wat verzoeker hiermee bijkomend wil aantonen door deze nogmaals neer te leggen is de Raad niet duidelijk.

De Raad stipt verder aan, waar verzoeker erin volhardt dat hij niet beschikt over een AFM en een actieve AMKA, dat in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek reeds werd geoordeeld dat hij wel degelijk over een AFM-nummer beschikt en dat daar in de bestreden beslissing wordt aan toegevoegd dat verzoeker zelf stappen moet ondernemen om de gegevens van de AFM bij te werken. Verder werd in het kader van het eerder verzoek reeds gesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij niet in staat was om zijn AMKA te activeren en in de bestreden beslissing wordt uitvoerig verder ingegaan op de vereisten ter activering alsook de voorgehouden circulaire logica en waartegen verzoeker geen dienstig verweer tegenin brengt. In dit verband wenst de Raad bijkomend op te werpen dat, zoals de verwerende partij terecht aanstipt in haar pleitnota, het laatste AIDA-rapport, dat in juli 2026 is gepubliceerd, de noodzaak bevestigt om een AMKA te activeren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de noodzaak voor begunstigden van bescherming om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te verstrekken die is gedownload op het ERGANI-platform om hun verblijf in Griekenland aan te tonen. Hoewel dit rapport uitgebreid ingaat op kwesties die verband houden met zowel werkgelegenheid als sociale zekerheid, wordt er geen melding gemaakt van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. De verwijzing naar de website van de Griekse overheid (<https://www.amka.gr>) bevestigt dat een bewijs van tewerkstelling moet worden voorgelegd om de AMKA te activeren, maar geeft geenszins aan een actieve AMKA een voorwaarde is voor tewerkstelling. Uit bijkomend onderzoek (CEDOCA, “*COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail*”, 13 februari 2026, waarnaar de weblink is opgenomen in de bestreden beslissing alsook de pleitnota van de verwerende partij) blijkt dat een AMKA-nummer nodig is voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem, doch dit moet geen actief AMKA-nummer zijn. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel in de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat. Er kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete

verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. De verwerende partij concludeert terecht dat uit de voorhanden zijnde bronnen niet blijkt dat om legaal te kunnen werken in Griekenland een actieve AMKA nodig is.

Meer algemeen, wordt in de bestreden beslissing terecht aangestipt dat het verzoeker toekomt om bijkomende stappen te zetten en dat van een begunstigde van internationale bescherming mag worden verwacht ernstige stappen te ondernemen om zijn rechten uit te oefenen, zowel op het vlak van documenten als levensonderhoud. Er liggen, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, op heden geen overtuigende elementen voor, al dan niet cumulatief bekeken, die aantonen dat van verzoeker niet redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in staat zou zijn om de rechten verbonden aan zijn status in Griekenland uit te oefenen en om de nodige documenten, op basis van zijn geldige ADET en de bestaande administratieve obstakels indachtig, hiertoe te bekomen.

Waar hij opnieuw aanhaalt dat hij geweld heeft ervaren in Griekenland, stipt de Raad aan dat dit reeds is meegenomen in de beoordeling van zijn eerder verzoek en dat deze twee ervaringen, waartegen verzoeker geen bescherming zocht, niet aantonen dat van hem geen nodige stappen bij een terugkeer mogen worden verwacht om zijn rechten te doen gelden. Waar hij duidt op zijn bijzonder kort, fragiel en onveilig verblijf in Griekenland zonder bewezen opbouw van bestaanszekerheid, benadrukt de Raad dat het verzoekers eigen keuze was om Griekenland reeds na zeer korte tijd na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus te verlaten, zoals ook terdege is aangehaald in de definitieve beoordeling van zijn eerste verzoek. Waar verzoeker voorts opwerpt dat hij via zijn vrienden, en niet via de Griekse overheid, moet vernemen dat de situatie in Griekenland nog steeds slecht is (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, punt 20 en hernomen in verzoekschrift), stipt de Raad aan dat nergens uit de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt dat dit argument vrijwel onmiddellijk wordt geneutraliseerd. Verder komt het verzoeker ook zelf toe inspanningen te doen, al dan niet met behulp van zijn advocaat in België, om zich te informeren over de algemene situatie in Griekenland voor statushouders en de Raad stelt vast dat blijkens het verzoekschrift en de pleitnota verzoeker wel degelijk de weg weet te vinden naar actuele informatie in dit verband.

Verzoeker hekelt verder dat zijn persoonlijke en familiale context niet ernstig in de beoordeling is geïntegreerd. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker met de door hem bijgebrachte documenten over zijn familie in Gaza en de in Griekenland overgemaakte geldtransfers op generlei wijze aantoonde dat hij bij terugkeer naar Griekenland niet zelf in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien. De bijkomende documenten in verband met zijn familieleden uit Gaza (overlijdensakte vader, foto's familie, medisch attest zoon) (administratief dossier, map documenten, stuk 2 en pleitnota verzoeker, stuk 1), hebben op zich geen uitstaans met de beoordeling van verzoekers huidig beschermingsverzoek. Aldus legt verzoeker hiermee, zonder enigszins afbreuk te willen doen aan de ernst en de zeer betreurenswaardige situatie van zijn familie uit Gaza, geen nieuwe elementen voor, laat staan dat deze de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Verder stipt de Raad, ten overvloede aan, dat, zo weze herhaald, de documenten in verband met de geldtransfers reeds werden beoordeeld, dat dit op zich niets zegt over zijn situatie bij terugkeer en dat in het kader van zijn eerste verzoek er reeds op werd gewezen dat verzoeker beschikt over een netwerk, hetgeen hij door het opnieuw neerleggen van de documenten in verband met de geldtransfers tijdens zijn eerder verblijf in Griekenland net onderstreept.

Waar verzoekers ADET in januari 2027 zal vervallen en hij benadrukt dat hij minstens zes maanden voor het verstrijken ervan de vernieuwing ervan moet vragen en het gedurende die periode voor hem duidelijk zeer moeilijk zal zijn om zich staande te houden, wijst de Raad er ten overvloede op dat nergens uit blijkt dat verzoeker al enige poging heeft ondernomen om zich te informeren over een verlenging van zijn ADET, laat staan al enige concrete stap hiertoe heeft gezet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de eerste stappen hiertoe online en dus ook vanuit het buitenland kunnen worden gezet. Verzoeker, die blijkens de informatie die ook hij zelf bijbrengt goed op de hoogte is van het belang van het tijdig aanvragen van een verlenging/vernieuwing van de Griekse verblijfsvergunning, toont evenwel niet aan al enige stap hiertoe te hebben gezet, al dan niet met hulp van zijn advocaat in België.

In de mate verzoeker aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, liggen er *in casu* geen elementen voor waaruit blijkt dat hij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont verzoeker aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

Waar verzoeker in zijn pleitnota nog stelt dat er voor hem in Griekenland geen kans is op gezinshereniging omwille van omvangrijke praktische en procedurele obstakels, waarbij hij verwijst naar het recentste AIDA-rapport, toont hij niet aan dat Griekse statushouders, zoals hemzelf, hierdoor aan een met artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling zouden worden onderworpen en dat hij in een situatie van zeer

verregaande materiële deprivatie zou dreigen te belanden. Het gegeven dat er bepaalde voorwaarden zouden gekoppeld zijn aan gezinshereniging bereikt als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Bovendien blijkt niet dat statushouders in Griekenland in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zouden kunnen ondernemen indien zij menen dat hen onterecht de toegang tot een dergelijke procedure wordt ontzegd of bemoeilijkt.

2.3.15. Verzoeker brengt, gelet op het geheel van wat voorafgaat, geen nieuwe relevante elementen aan, noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon de internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347.

Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om huidig, volgend beschermingsverzoek van verzoeker *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren en dringt een verder onderzoek ten gronde zich niet op. Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen blijkt niet en zijn betoog inzake de nood aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land en regio van herkomst, zoals aangevoerd in zijn verzoekschrift, is niet dienstig.

2.3.16. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort, zo weze herhaald, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Hierbij stipt de Raad nog aan dat verzoekers volgend verzoek wel degelijk het voorwerp heeft uitgemaakt van een nieuw en concreet onderzoek door de verwerende partij, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift meermaals wordt voorgehouden.

2.3.17. Evenmin ligt een schending van het redelijkheidsbeginsel voor aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.18. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.19. Waar verzoeker vraagt de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal teneinde bijkomende onderzoeksmaatregelen te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 2.60, § 2, van de RvV-wet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zevenentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

V. SERBRUYNS